

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὼ ὁ τάλας, δεδοικὸς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν*

«Τί ἐπλάνησας ἡμᾶς, Κύριε ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Σου; Ἐσκλήρυνας τὰς καρδίας ἡμῶν τοῦ μὴ φοβεῖσθαί Σε;».

(Ἡσ. ξγ' 17)

«...οἱ ποιμένες ἠσέβουν εἰς Ἐμέ, καὶ οἱ προφήται προεφήτεον τῇ Βάαλ καὶ ὀπίσω ἀνωφελοῦς, ἐπορεύθησαν».

(Ἱερεμ. β' 8)

Ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι φῶς καὶ λύχνος στὴν ζωὴ μας. Τὰ Ἀναγνώσματα τῶν Ἀκολουθιῶν, τὰ Τροπάρια καὶ τὰ Συναξάρια εἶναι μέσα στὴν καθημερινότητα τοῦ Μοναχοῦ. Τὰ ἀνωτέρω προφητικά, διαβάζουμε κατὰ τὸν Ἑσπερινὸ τῆς Ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου.

Στὴν ἐποχὴ μας ζοῦμε, ἀκοῦμε καὶ βλέπουμε πράγματα ἀπίστευτα.

* * *

Ἐνα τέτοιο ἀπίστευτο, καὶ ὁμως ἀληθινό, εἶναι καὶ τὸ κατωτέρω γεγονός.

Διαβάσαμε**, ὅτι οἱ Μητροπολίτες Δράμας Παῦλος καὶ Νεαπό-

λεως Βαρνάβας, μαζί μὲ τὸν Ἡγούμενο τῆς Ἱ. Μ. Διονυσίου Ἁγίου Ὁρους Πέτρο, μετέβησαν τὴν 14ην Ὀκτωβρίου εἰς μουσουλμανικὸ (μωαμεθανικὸ) νεκροταφεῖον, ὅπου συμπροσευχήθηκαν μὲ Ἱμάμη διὰ συγγενῆ σημαίνοντος ἐπιχειρηματίου (Τούρκου).

(*) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. φύλ. 2.237/30.11.2018, σελ. 1 καὶ 5. Γέροντος Σάββα Λαυρεώτου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Ἐφημερ. «Ὁρθόδοξος Τύπος», ἀριθμ. φύλ. 2.232/26.10.2018.

Δημοσιεύει δὲ καὶ φωτογραφία, ὅπου μὲ σηκωμένα τὰ χέρια δέονται ὑπὲρ ἀναπαύσεως τοῦ Τούρκου. Ἡ φωτογραφία εἶναι ἀπὸ video, τὸ ὁποῖο ἔχει κυκλοφορήσει καὶ μπορεῖ κάποιος νὰ τὸ δεῖ, καὶ τὰ ὁποῖα ἀπὸ μόνον τους μιᾶνε.

Τί συμβαίνει, λοιπόν; Ἐπίσκοποι καὶ Ἀγιορεῖτες Ἠγούμενοι, ἄφησαν τὸ Εὐαγγέλιο καὶ ἔπιασαν τὸ Κοράνιο, ἄφησαν τὸν Χριστιανισμό καὶ προσχώρησαν στὸν Μωαμεθανισμό; Ἀλλάξαν, μὲ λίγα λόγια, θρησκεία;

Ἄν θέλουμε νὰ πιστεύσουμε κάτι τέτοιο. Μήπως ὅλα αὐτὰ φανερώνουν τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας, κάτι ποὺ ἐδῶ καὶ χρόνια διενεργεῖται διὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ ποὺ θὰ εἶναι ὁ ἔσχατος πειρασμὸς τῆς Ἐκκλησίας;

Ἐχει περάσει, ἤδη, ἓνας μῆνας καὶ περιμέναμε ἀπὸ τὸ θεσμικὸν Ἅγιον Ὅρος, τὴν Ἱερὰ Κοινότητα, ὅτι θὰ εἶχε ἐπιληφθεῖ ἐνὸς τόσο σοβαροῦ θέματος. Ἄν ζοῦσαν οἱ παλαιοὶ ἀγιορεῖτες πατέρες σήμερα, θὰ κλαίγανε, ὅπως οἱ προφῆτες τῆς Π. Διαθήκης:

«...οἱ ποιμένες ἠσέβουν εἰς Ἐμὲ καὶ οἱ προφῆται προεφήτευον τῇ Βάαλ καὶ ὀπίσω ἀνωφελοῦς ἐπορεύοντο» (Ἱερ. β' 8).

Τόσοι Ἠγούμενοι, τόσοι Ἱερομόναχοι, Πνευματικοὶ καὶ Μοναχοὶ σὲ Μοναστήρια, Κελλιὰ καὶ Σκῆτες, δὲν ἐνδιαφέρονται πιά γιὰ τὰ θέματα τῆς Πίστεως;

Τὰ ἐκ τῆς Εὐρώπης μασωνικὰ κονδύλια, μὲ τὰ ὁποῖα οἱ Μονῆς «ἐξωραΐζουν» μὲ χλιδὴ καὶ πολυτέλειες τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὥστε νὰ τὸ κάνουν πιδὲ ἐλκυστικὸ καὶ τουριστικὸ, κατασκανδαλίζοντας τὸν λαό, ὁ ὁποῖος ζῆ μέσα στὴν φτώχεια καὶ πεινάει, εἶναι πιδὲ ἀγαπητά, θεάρεστα καὶ πατροπαράδοτα;

Μήπως τὰ οικονομικὰ θέματα ἔχουν μεγαλύτερη ἀξία γιὰ τὴν σωτηρία μας;

Ἐμεῖς, ὅμως, πῶς μποροῦμε νὰ σιωπήσουμε μπροστὰ σὲ μία τέτοια ἀσέβεια! Ὅα σηκωθοῦν καὶ οἱ πέτρες ἐναντίον μας.

Ὡς ἐλάχιστοι, ἀπλοὶ καὶ ἄσημοι ἀγιορεῖτες Μοναχοί, γιὰ λόγους, λοιπόν, καθαρὰ συνειδήσεως καὶ Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας, ὅπως ἔχουμε ἤδη διαχωρίσει τὴν θέση μας ἐκκλησιολογικῶς, ὅσον ἀφορᾷ τὶς αἰρετικὲς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου τοῦ Κολυμπαρίου Κρήτης, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀνεγνωρίσθησαν συνοδικῶς οἱ Παπικοί, οἱ Μονοφυσῖτες καὶ ἡ πανσπερμία τῶν Προτεσταντῶν, ὡς Ἐκκλησίες, κάτι τὸ ὁποῖο ἀντιβαίνει στὴν Ὁρθόδοξη Πίστη μας καὶ τὸ ἔχουμε ἀναλύσει ἀγιοπατερικῶς καὶ θεο-

λογικῶς στὸ δημοσιευθὲν κείμενο «Ὁμολογία πίστεως», ὡς Ἁγιορεῖτες Πατέρες, μὲ τὴν ἴδια αἴσθησι εὐθύνης καταγγέλλουμε καὶ τὸ παρὸν γεγονός, ἐνώπιον τῆς θεσμικῆς ἀρχῆς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου.

Ὁ ἐν λόγῳ Ἁγιορεῖτης Ἡγούμενος, δὲν μπορεῖ νὰ δικαιολογηθεῖ, διὰ ἄγνοια τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων: Πῆγε σὲ καθαρὰ θρησκευτικὸ χῶρο, σὲ Μωαμεθανικὸ νεκροταφεῖο καὶ συμπροσευχήθηκε μὲ Ἰμάμη, δεόμενος ὑπὲρ ἀναπαύσεως, ὄχι αἰρετικοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀλλοθρήσκου· αὐτὸ εἶναι ἀνήκουστο.

Εἶναι συνάμα ἀξιοσημεῖωτο, καὶ πολὺ ὀδυνηρό, ὅτι πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία, Ἁγιορεῖτες τολμοῦν καὶ συμμετέχουν σὲ συμπροσευχὲς καὶ μάλιστα προχωροῦν ἀπὸ τὸν διαχριστιανικὸ Οἰκουμενισμὸ στὸν διαθρησκειακὸ Οἰκουμενισμὸ, καθότι, τελευταίως, ἔχουν προηγηθεῖ καὶ ἀπὸ ἄλλους Ἁγιορεῖτες Μοναχοὺς συμπροσευχὲς μὲ αἰρετικοὺς παπικούς, μέσα σὲ ναοὺς, ὅπως στὸ Φανάρι, στὴν Σμύρνη κ.ά, καὶ ὅλοι αὐτοὶ σὺν τοῖς ἄλλοις καυχῶνται ὅτι εἶναι καὶ ἀπόγονοι μεγάλων Νηπτικῶν Γερόντων...

Γιὰ ὅλα αὐτά, θὰ θέλαμε νὰ καταθέσουμε, ὄχι δικές μας προσωπικὲς κρίσεις, ἀλλὰ ὅπως κάνουμε πάντα, θὰ προβάλλουμε τὴν Διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

* * *

Ἄς δοῦμε πρῶτα τι μᾶς λέγουν περὶ τῆς θρησκείας τοῦ Μωάμεθ καὶ τοὺς Μωαμεθανούς, μὲ τοὺς ὁποίους τόσο ἄνετα συμπροσευχήθηκε ὁ ἐν λόγῳ Ἡγούμενος καὶ οἱ Ἐπίσκοποι.

● **Ὁ** Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, ὁ Ἁγιορεῖτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους Πατέρες καὶ Θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν κατὰ τὸ 1354 ταξίδευε διὰ θαλάσσης πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολι διὰ νὰ μεσιτεύσει μὲ σκοπὸ νὰ ἐπέλθει εἰρήνη στὴν ἐμφύλια διαμάχη μεταξὺ τῆς βασιλικῆς αὐλῆς καὶ τοῦ Καντακουζηνοῦ, συνελήφθη αἰχμάλωτος ἀπὸ τοὺς Τούρκους, οἱ ὁποῖοι ἤδη εἶχαν καταλάβει ὀλόκληρη τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, ἐξ αἰτίας τῆς ἀποστασίας ἀπὸ τὴν Πίστι καὶ τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἀρχόντων.

Ὡς αἰχμάλωτος ὢν, ἐκλήθη τρεῖς φορές σὲ διάλογο μὲ τὸν Ἐμίρη τῶν Ἀχαιμενίδων Τούρκων, (ὄχι βέβαια σὰν τοὺς *διαλόγους* ποὺ κάνουν οἱ σημερινοὶ Οἰκουμενιστές), καθὼς καὶ μὲ τοὺς Χιόνες, δηλαδὴ ἐξισλαμισμένους Χριστιανούς, τότε μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, ὠμολόγησε μὲ παρησία:

α) Ὅτι ἓνας εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Ἅγιος Τριαδικὸς Θεός, ὁ Πατὴρ ὁ Υἱὸς καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

β) Ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶναι ἓνας ἀπλὸς προφήτης, ἀλλὰ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ διὰ μέσου ὄλων τῶν Προφητῶν προφητευόμενος.

γ) Ὅτι ὁ Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ τρίπαιο καὶ ἡ σημαία τοῦ Χριστοῦ (καὶ δὲν τὸν ἔβγαζε δῆθεν γιὰ νὰ μὴ προσβάλει τοὺς Μωαμεθανοὺς εἰσβολεῖς, ποὺ ἔχουν φέρεи στὴν πατρίδα μας, ὅπως κάνουν οἱ σημερινοὶ Οἰκουμενιστὲς-Ἀρχιεπίσκοποι, κ.ἄ.).

Καὶ δ) στὴν ἐρώτησι τοῦ Τασιμάνη (ἄρχοντα), ἐσεῖς πῶς δὲν δέχεσθε τὸν δικό μας προφήτη καὶ δὲν πιστεύετε στὸ βιβλίό του, ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανό;

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς ἀπήντησε μὲ θάρρος, φέροντας μαρτυρίες καὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ Κοράνιο, λέγοντας:

Ὅτι ὁ Χριστὸς μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν Μωϋσῆ καὶ ἀπὸ ὄλους τοὺς Προφήτες καὶ Αὐτὸς μόνος λέγεται ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀνὰ τοὺς αἰῶνες, καὶ μόνος Αὐτὸς γεννήθηκε ἀπὸ Παρθένο Μητέρα. Αὐτὸς μόνος ἀνελήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς καὶ διαμένει ἀθάνατος καὶ μόνος σὲ Αὐτὸν ἐλπίζουμε ὅτι θὰ ἔλθει νὰ κρίνει ζῶντες καὶ νεκρούς. **Ὅλα** αὐτὰ ὁμολογοῦνται καὶ ἀπὸ ἐσᾶς τοὺς Τούρκους, γιὰ αὐτὸ ἐμεῖς πιστεύουμε στὸν Χριστὸ καὶ στὸ Εὐαγγελίό Του. **Τὸν** δὲ Μουχάμετ δὲν τὸν εὐρίσκουμε οὔτε ἀπὸ τοὺς προφήτες νὰ μαρτυρεῖται, οὔτε τίποτε θαυμαστὸ καὶ ἀξιόλογο ἔχει ἐπιτελέσει καὶ ποὺ ὀδηγεῖ στὴν πίστι, γι' αὐτὸ καὶ δὲν πιστεύουμε σ' αὐτὸν οὔτε στὸ βιβλίό του (τὸ Κοράνιο), ποὺ παρέδωσε. (βλ. Φιλοθέου Κοκκίνου, Βίος Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Ε.Π.Ε, τ.70, σελ. 345-373).

Καὶ ἐπιγραμματικὰ ἔλεγε: **«Τοῖς** πάντων βαρβάρων βαρβαρώτατοι τὸ δυσεβὲς, θεομισὲς καὶ παμμίαιρον τοῦτο γένος, πιστεύουν ἀνθρώπῳ ψιλῷ καὶ θνητῷ, Μωάμεθ οὗτος» (...).

Εἶναι ἀρκοῦντος ἱκανὰ ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μᾶς ἀποδείξουν πῶς μιλοῦσαν καὶ ὁμολογοῦσαν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας τὴν Πίστι τους ἐνώπιον τῶν ἀλλοθρήσκων καὶ αἰρετικῶν.

• **Ἄς** δοῦμε ἀκόμη καὶ ἓναν ἄλλον Ἁγιορείτη Ἅγιο, τὸν μεγάλο Διδάσκαλο τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς σκλαβωμένης Ρωμηοσύνης, τὸν Ὅσιο Νικόδημο, ὅπου καὶ αὐτὸς ζῶντας μέσα στὴν σκλαβία τῆς Τουρκοκρατίας, ὄχι μόνος δὲν ἔκανε διπλωματία καὶ πολιτικὴ μὲ τοὺς ἀλλοθρήσκους, ἀλλ' ἀπεναντίας δίδασκε διὰ

τῶν ἀγιοπνευματικῶν Συγγραμμάτων του, καὶ προετοιμάζοντας πολλοὺς Νεομάρτυρες διὰ τὸ Μαρτύριο, ἀνεδείχθη ἀλείπτῃς τῶν Νεομαρτύρων καὶ μᾶς παρέδωσε τὰ συγκινητικὰ Μαρτυρολόγια τους, ὅπως τὰ κατέγραψε στὸ Νέο Μαρτυρολόγιο, γράφοντας:

«...πολλοὶ ἐκ τῶν Νεομαρτύρων τούτων ἐλεήσαντες τὴν ἀπώλειαν τῶν ἀλλοπίστων, ἐπῆγαν ἐπὶ τούτου εἰς τὸ μαρτύριον καὶ ἐκήρυξαν εἰς αὐτοὺς τὴν ἀλήθειαν, διδάσκοντές τους νὰ ἀφήσουν τὸ σκότος, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκονται καὶ νὰ προστρέξουν εἰς τὸ φῶς τῆς τοῦ Χριστοῦ θεοσεβείας καὶ πίστεως, ἵνα μὴ κατακριθῶσιν ἐν τῷ ἀσβέστῳ πυρὶ τῆς κολάσεως» (Λόγος εἰς τοὺς Νεομάρτυρες).

Βλέπουμε μὲ τὴ παρρησία γράφει γιὰ τὴν μοναδικότητα τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πῶς ἐλέγχει τοὺς ἀλλοθρήσκους, προκειμένου νὰ διαφυλάξουν οἱ Χριστιανοὶ τὴν Πίστη τους;

• **Ἄ**λλὰ καὶ ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ἀγιορεΐτης καὶ αὐτός, μὲ πόσο ἱεραποστολικὸ ζῆλο, ἀποστολικῶς διέτρεξε σὲ ὀλόκληρη τὴν Ρωμηώσυνη, σὲ βουνὰ καὶ θάλασσες, καὶ πολλὰ χωριά, τὰ ὁποῖα ἄλλα εἶχαν ἀλλαξοπιστήσῃ καὶ ἄλλα ἀλλαξογλωσσίσῃ, ὕστερα ἀπὸ ἀφόρητες πιέσεις, αὐτὸς μὲ τὸν εὐαγγελικὸ καὶ ἀποστολικὸ του λόγο, τὰ ἐπανεφέρε στὴν Πατροπαράδοτη Πίστη, καὶ στὸ τέλος μαρτύρησε καὶ ἴδιος ἀπὸ τοὺς Τουρκαλβανούς!

• **Κ**αὶ, ὅπως ποιητικώτατα γράφει καὶ ὁ ὁσιος Νικόδημος ὁ Ἄγιορεΐτης στὴν ἀσματικὴ Ἀκολουθία: **«Νέοι Μάρτυρες παλαιὰν πλάνην, καταστρέψαντες, ὕψωσαν πίστιν, τῶν Ὁρθοδόξων, καὶ στερρῶς ἠγωνίσθησαν...»** (Ἀπολυτίκιον Νεομαρτύρων).

«Τῆς Τριάδος τὴν δόξαν ἀνακηρύττοντες, τῶν Χριστιανῶν καρδίας χαρὰν πληρώνετε, καὶ τῆς Ἄγαρ τὴν φυλὴν αἰσχύνῃν λίπετε, Νεομάρτυρες κλεινοὶ ἢ δόξα τῶν Ὁρθοδόξων...» (Ἀπολυτίκιον Νεομαρτύρων).

Ἔλοι αὐτοὶ «οἱ καρτερόψυχοι, τῇ τοῦ Χριστοῦ δυνάμει θωρακισθέντες, εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀθλήσεως ἀπεδύσαντο, τὴν τῶν Ἄγαρηνῶν ἀσέβειαν θριαμβεύσαντες, τὴν δὲ τοῦ Χριστοῦ πίστιν, ἐν παρρησίᾳ ἀνακηρύξαντες» (ὁ Οἶκος τῶν Νεομαρτύρων).

Ἔποιος, λοιπὸν ἐγκύψει τόσο στὴν ἀσματικὴ Ἀκολουθία ὅσο καὶ στὸν ἐξαισιο πανηγυρικὸ Ἐγκωμιαστικὸ Λόγο τοῦ Ὁσίου, θὰ γευθεῖ λίγο ἐκ τῆς ἐσταυρωμένης ἐκείνης γλυκύτητος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ποὺ πυρπολοῦσε τὶς ψυχὰς τῶν Νεομαρτύρων. **Ἀ**ὐτὸς θὰ νοιώσῃ τὶ θὰ πεῖ θεϊκὸς ἔρωτας τῶν Μαρτύρων, καὶ τὶ

σχέσι μπορεί να έχει αυτός με την σημερινή ἄγευστη, πλαδαρή, οίκουμενιστική ἀγαπολογία τῶν «ποιμένων» μας.

* * *

Κατόπιν ὄλων τούτων, καθὼς καὶ πολλῶν ἄλλων πού θα μπορούσε κάποιος να παραθέσει, εἶναι πιά τελείως ξεκάθαρο καὶ ἡλίου φαεινότερον, ὅτι αὐτὰ πού διενεργοῦνται σήμερα δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖα.

Ζοῦμε πλέον μιὰ ὀλοκληρωμένη, μεθοδευμένη καὶ ἐν ἐπιγνώσει ἀποστασία ἀπὸ τὴν Πατροπαράδοτη Ὁρθόδοξη Πίστη, τὴν ὁποία κατεργάζονται μάλιστα, ὡς πρωτεργάτες, οἱ ἴδιοι οἱ ποιμένες, πατριάρχες, ἐπισκόποι, ἡγουμένοι, ἱερεῖς, θεολόγοι· εἶναι καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὰ *σημεῖα τῶν καιρῶν*.

Ὁ ἴδιος ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος, ἄς μὴ ξεχνᾶμε, μοιράζει Κοράνια, συμποσιάζεται στὸ Ραμαζάνι, συμπροσεύχεται με ὅλες τὶς θρησκείες καὶ διακηρύσσει ξακάθαρα:

«Εμεῖς οἱ θρησκευτικοὶ ἡγέτες πρέπει νὰ φέρουμε στὸ προσκήνιο τὶς πνευματικὲς ἀρχὲς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τῆς ἀδελφοσύνης καὶ τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ πετύχουμε αὐτὸ πρέπει νὰ εἴμαστε ἐνωμένοι στὸ πνεῦμα τοῦ ἐνὸς Θεοῦ, Ρωμαιοκαθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμᾶνοι καὶ Ἰνδοί, Βουδιστᾶι» (Ἐπίσκεψις ἀρ. 494, σελ. 23, Γενεὴ 1994).

Αὐτοῦ τὸ ὄνομα μνημονεύεται, ἐπτάκις τῆς ἡμέρας στὸ Ἅγιον Ὅρος, «ὡς ὀρθοτομοῦντος τὸν λόγον τῆς ἀληθείας-Ὁρθοδοξίας»...

Αὐτοὶ εἶναι οἱ ψευδοποιμένες, γιὰ τοὺς ὁποίους ἐδῶ καὶ 2000 χρόνια μᾶς ἔχει προειδοποιήσει ἡ Γραφή, οἱ Ἀπόστολοι καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

«Ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφήται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἰρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν» (Πετρ. β' 1).

Τὸ μεγάλο πρόβλημα, ὅμως δὲν εἶναι πλέον αὐτοί, διότι αὐτοὶ ἔχουν ἀκολουθήσει ἤδη τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας, δὲν προσκυνοῦν πλέον τὸν Χριστὸν. **Τὸ** μεγάλο πρόβλημα εἶναι ἐμεῖς, τί κάνουμε ἀπέναντι ὄλων αὐτῶν; **Αὐτὸ** εἶναι τὸ ζητούμενον καὶ τὸ ἀναγκαῖον, τὸ ὁποῖον θα πρέπει πολὺ σοβαρὰ νὰ μᾶς προβληματίσει. **«Ὁ ποιήσας καὶ διδάξας οὗτος μέγας κληθήσεται».**

Ἄν ὠφελεῖ σὲ τίποτε ἢ διάγνωσι μῖς ἀσθενείας, ἂν δὲν προχω-

ρήσουμε καὶ στὴν θεραπεία, διαφορετικὰ παίζουμε χαρτοπόλεμο.

Ἐκείνο τὸ ὁποῖο σήμερα γιὰ τοὺς περισσοτέρους ἐκ τῶν κληρικῶν, μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, εἶναι ἀκατανόητον, εἶναι τὸ θέμα τῆς κοινωνίας μὲ τοὺς αἵρετικούς.

Ἡ λέξις **ἐκκλησιασικὴ κοινωνία** στὴν θεολογικὴ γλῶσσα τῶν Πατέρων εἶναι βαρυσήμαντη καὶ ἔχει σωτηριολογικὴ σημασία.

Διὰ τὸ θέμα τῆς κοινωνίας, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μᾶς κάνει λόγο καὶ μᾶς παραγγέλλει νὰ φεύγουμε μακριὰ ἀπὸ τοὺς ψευδοποιμένες-λυκοποιμένες:

«...ὁ μισθωτὸς καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρόβατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον καὶ ἀφήσιν τὰ πρόβατα καὶ φεύγει καὶ ὁ λύκος ἀρπάζει αὐτά. ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων» (Ἰω. ι' 12, 13).

Ἦ Κύριος, ἐξάλλου, ὅταν ζοῦσε ἐπὶ τῆς γῆς, μήπως εἶχε καμμία σχέσι, κοινωνία πνευματικὴ, μὲ τὴν θρησκευτικὴ ἐξουσία τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τοὺς Γραμματεῖς, τοὺς Φαρισαίους καὶ Σαδδουκαῖους τῆς ἐποχῆς του;

Καὶ συνεχίζει ὁ Κύριος:

«... ἀλλ' ὑμεῖς οὐ πιστεύετε, οὐ γὰρ ἐστὲ ἐκ τῶν προβάτων τῶν ἐμῶν (δὲν ἀνήκουν ὅλα τὰ πρόβατα στὸν Χριστό), καθὼς εἶπον ὑμῖν, τὰ πρόβατα τὰ ἐμὰ τῆς φωνῆς μου ἀκούει, κἀγὼ γινώσκω αὐτὰ» (Ἰω. ι' 26).

Τὰ πρόβατα τοῦ Χριστοῦ γνωρίζουν τὴν φωνὴ Του, καὶ ἔχουν ἐντολὴ νὰ ἀκολουθοῦν μόνο τοὺς ἀληθινούς ποιμένες καὶ ὄχι τοὺς ψευδοποιμένες ἢ λυκοποιμένες.

Καὶ συνεχίζει:

«ὁρᾶτε καὶ προσέχετε ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων... ἀπὸ τῆς διδασχῆς αὐτῶν» (Ματθ. ις' 6-12).

Ἡ κοινωνία μὲ τοὺς αἵρετικούς λειτουργεῖ, ὅπως ἡ ζύμη, ἡ ὁποία ζυμώνει ὅλον τὸ φύραμα εἴτε πρὸς τὸ καλὸ εἴτε πρὸς τὸ κακό.

Καὶ ὁ Ἀπόστολος:

«Ἦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος (φεύγοντας μακριὰ, διακοπὴ κοινωνίας) τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως (τοῦ Οἰκουμενισμοῦ), ἦν τινὲς ἐπαγγελλόμενοι περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν (ώδηγήθησαν στὴν ἀπώλειαν)» (Α' Τιμ. ζ' 20).

Αὐτὴ τὴν διδασκαλία ἐκφράζει ἐπιγραμματικὰ καὶ ὁ Μέγας

Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας Φώτιος:

«Πλάνη ποιμένων ναυάγιον τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς».

(P.G. 102, 698)

Ἡ Ὁρθόδοξος δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει ἐπικυρωθεῖ πολυμερῶς καὶ πολυτρόπως διὰ μέσου τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. **Οἱ** Ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ὑποχρεωτικῆς ἀποδοχῆς ἀπὸ τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ οἱ Ἐντολές. **Δὲν** ὑπάρχουν *δυνητικοὶ κανόνες*, (ἂν θέλω ἐφαρμόζω ἓνα κανόνα, ἂν θέλω δὲν τὸν ἐφαρμόζω), ὅπως δὲν ὑπάρχουν καὶ *δυνητικὲς ἐντολές*.

Περὶ δὲ τῶν συμπροσευχῶν, ὀρίζουν οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ὅπως π.χ. ὁ **ΞΕ'** τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων:

«Εἴ τις Κληρικὸς, ἢ λαϊκὸς εἰσέλθοι εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων, ἢ αἵρετικῶν προσεύξασθαι, καθαιρεῖσθω καὶ ἀφοριζέσθω».

Καὶ σχολιάζοντας ὁ Ζωναρᾶς λέγει:

«Μέγα ἀμάρτημα ὁ κανὼν ἡγεῖται... τίς συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν; **Ἡ** τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου κατὰ τὸν μέγαν Ἀπόστολον;» (Πηδάλιον σελ. 84).

Ἐδῶ καὶ μία πεντηκονταετία, διερευνώντας κανεῖς τὴν πορεία τῶν λεγομένων Θεολογικῶν Διαλόγων, θὰ διαπιστώσει ὅτι ἀκολουθήθηκαν κινήσεις καὶ ἐπιλογές, οἱ ὁποῖες ἦταν προαποφασισμένες μὲ προκαθορισμένα πλαίσια, στὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ κινηθοῦν...

Ὅλα αὐτὰ ἐκφράζονται μέσῳ, **κυρίως** τῶν συμπροσευχῶν, καὶ ἐπιφέρουν τὴν μεγίστη ἀλλοίωσιν στὸ ὀρθόδοξο φρόνημα τοῦ λαοῦ.

* * *

Κατόπιν ὄλων τούτων προκύπτουν τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα:

α) Ποία θὰ εἶναι ἡ στάσις τῆς ἰδίας Ἀδελφότητος τῆς Ἱ. Μονῆς Διονυσίου; **Καθότι** ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἠγουμένου κοινωνεῖ ὀλόκληρη ἡ Ἀδελφότητα, πὸ σημαίνει, ὅ,τι πράττει ὁ Ἠγούμενος εἶναι σύμφωνος καὶ ὅλη ἡ Ἀδελφότης, γιὰ αὐτὸ καὶ σὲ ὅλα τὰ ἔγγραφα τῆς Μονῆς ὑπογράφονται «καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί». **Μνημονεύουν** καθημερινὰ στὶς Θεῖες Λειτουργίες τὸ ὄνομά του, δέχονται τὴν εὐλογία του, κοινωνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ συλλειτουργοῦν μαζί του.

Αὐτὰ ὅλα δὲν εἶναι ἀπλᾶ τυπικά, εἶναι θέματα οὐσίας, διότι προϋποθέτουν ταυτότητα Πίστεως, δηλαδὴ ἡ Ἀδελφότητα ἔχει τὴν ἴδια Πίστι μὲ τὸν Ἠγούμενο, ὅπως καὶ ἀντιθέτως.

Ἡ πατερικὴ θεολογία ὀρίζει, ὅτι ὁ «*ὁ κοινῶν ἀκοινωνήτω, καὶ αὐτὸς ἀκοινωνήτος ἐστίν*» (Θεόδωρος Βαλσαμών), δηλαδή, ὅσοι κοινωνοῦν μὲ αἵρετικούς *μολύνονται* διὰ τῆς κοινωνίας τους μὲ τοὺς αἵρετικούς τὴν ἴδια τὴν αἴρεσι.

Ὁ β' Κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου λέγει:

«ὁ τοῖς ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν καὶ τοῦτον ἀκοινωνήτον ἔστω», διότι *«ἄνωθεν ἡ τοῦ Θεοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὴν ἐπὶ τῶν ἀδύτων ἀναφορὰν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως συγκοινωνίαν τελείαν ἐδέξαντο τοῦτο*» (Ἀγιορειτῶν Πατέρων, Ἐπιστολὴ πρὸς Μιχαὴλ Η' Παλαιολόγον).

Καθὼς ἐπίσης, σοβαρὸ πρόβλημα προκύπτει καὶ στοὺς λαϊκοὺς ἀδελφούς, πού θὰ φιλοξενοῦνται, διότι θὰ ἔχουν καὶ αὐτοὶ πρόβλημα *μολυσμοῦ*.

β) Οἱ ἄλλοι Ἡγούμενοι καὶ οἱ λοιποὶ ἐν Χριστῷ συναγιορεῖτες Μοναχοί, οἱ ὁποῖοι θὰ μεταβαίνουν στὴν Μονῆ, καὶ αὐτοὶ ἔχοντας ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μαζί τους, ἐμμέσως θὰ ἀποδέχονται καὶ τὴν συμπροσευχὴ του.

Καὶ γενικῶς οἱ Ἄγιορεῖτες, τί στάσι θὰ τηρήσουν; **Θ**ὰ συνεχίσουν νὰ ἀνέχονται αὐτὴ τὴν οἰκουμενιστικὴ πορεία τῆς Μονῆς, τὴν ὁποία ἀκολουθοῦν καὶ πολλὲς ἄλλες Μονές;

γ) Βάσει τῶν ἀνωτέρω, τὸ ἐρώτημα πὸ τίθεται πρὸς τὴν Ἱερὰ Κοινότητα εἶναι τὸ τί βούλεται νὰ πράξει.

Τὸ πρέπον πρὸς τὰ ἱερὰ θέσμια τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Τόπου εἶναι νὰ καλέσει σύγκλησι ἐκτάκτου Συνάξεως πρὸς ταχεῖαν ἐπίλυσι τοῦ ζητήματος, τὸ ὁποῖον ἤδη συζητᾶται εὐρέως ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἁγίου Ὁρους.

Υπενθυμίζουμε ὅτι παλαιότερα ἢ αὐτὴ Ἱερὰ Κοινότης, ἔγραφε:

«Τὸ Ἅγιον Ὁρος διετήρησε ἀνέκαθεν τὴν αὐτοσυνειδησία του ὅτι παραμένει Χάριτι Χριστοῦ πιστὸς θεματοφύλακας τῆς ἁγίας Ὁρθοδόξου πίστεως, τὴν ὁποίαν οἱ θεοκῆρυκες Ἀπόστολοι παρέδωσαν στὴν Ἐκκλησία καὶ οἱ θεοφόροι Πατέρες μας μὲ τὶς ἅγιες οἰκουμενικὲς Συνόδους διετήρησαν διὰ τῶν αἰῶνων ἀπαραχάρακτη» (Ἐπίμνημα Ἁγίου Ὁρους, Ο.Τ., ἀρ. φ. 1801, 9.10.2009).

Τὸ Ἅγιον Ὁρος, ἐκτὸς ἀπὸ Ὀσίους καὶ Ἀσκητές, ἀνέδειξε καὶ πλῆθος Ὀσιομαρτύρων καὶ Νεομαρτύρων. **Ἡ** ὑπεράσπισι μέχρι θανάτου τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, συνόδευε πάντοτε τοὺς ἀσκητικούς καὶ νηπτικούς ἀγῶνες τους, ἀφοῦ *«οὐδὲν ὠφελεῖ βίος, δογμάτων διεστραμμένων»* (Ἅγιος Χρυσόστομος).

* * *

Εὐχόμεθα ὁ Ἰερὸς ἡμῶν Τόπος, τὸ Περιβόλι τῆς Παναγίας, ποῦ τιμᾶ τόσο πολὺ ὅλος ὁ κόσμος, νὰ διαφυλάξει ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ, τὴν Ὁρθόδοξη Πίστη, ἐὰν θέλουμε νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία, τὴν Χάριν καὶ τὴν Σκέπη τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἡ Ὅποια, ὑπενθυμίζουμε, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ διωγμοῦ τοῦ ἐνωτικοῦ καὶ λατινόφρονος πατριάρχου Βέκκου ἐναντίον τῶν Ἁγιορειτῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν παύσει νὰ τὸν μνημονεύουν, εἶπε ἐκεῖνα τὰ φοβερὰ λόγια:

«ἔρχονται οἱ ἐχθροὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ Υἱοῦ μου».

Ῥς Ἁγιορεῖτες, λοιπόν, δὲν μᾶς ὠφελοῦν σὲ τίποτε οἱ ἐορτὲς καὶ οἱ πανηγύρεις πρὸς τὸν Ἅγιον Κοσμᾶ τὸν Πρῶτον καὶ τοὺς Ὅσιομάρτυρες ἐπὶ Βέκκου, ἐὰν δὲν τοὺς μιμηθοῦμε καὶ στὴν Ὁμολογία τῆς Ὁρθοδοξίας. **Εἶ**ναι καιρὸς, λοιπὸν Ὁμολογίας.

Ῥνας ἐκ τῶν συγχρόνων ἐναρέτων Γερόντων, ὁ Γέρων Σάββας ὁ Καψαλιώτης, ἄνθρωπος, ποῦ συνδύαζε ἀρμονικὰ τὴν Ἄσκησι μὲ τὴν Ὁμολογία, ἔλεγε χαρακτηριστικὰ καὶ ἐπιγραμματικά:

«Ἐχω ἕξι δεκαετίες στὸ Σχῆμα, θέλω νὰ εἶμαι σύμφωνος μὲ τὸν Ἅγιο Ἱερομάρτυρα Κοσμᾶ τὸν Πρῶτο, γιατί δύο δρόμοι ὑπάρχουν. **Ἄ**ς ἕνας ὁδηγεῖ στοὺς ἀφορισμένους καὶ τυμπανιαίους τῆς Λαύρας καὶ ὁ ἄλλος στὸ μαρτυρικὸ στεφάνι τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ του Πρώτου».

Εὐχόμεθα σὲ ὅλους μας καλὴ φώτιση καὶ μετάνοια.

Καλὴ Ὁμολογία, γιὰ νὰ ἔχουμε καὶ καλὴ ἀπολογία. **Ἀ**μήν!

ΑΓΙΟΡΕΙΤΕΣ ΠΑΤΕΡΕΣ